

V R T E C.

Naroč-nina se naprej plačuje in po-šilja u-redništ-vu v Lingar-jevih ulicah hiš. št. 1 v Ljubljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1880.

Leto X.

Puščavnik.

Kaj mene túkaj zdàj skrbí,
Kakó po zémaji se godí!
Minilo mi je dváset lét,
Kar béžal sem iz tebe, svét!

Zamán sem prôsil te mirú,
Zamán pokôja in hladú;
Ukvárjal sem se ter potíl,
Nikoli níjsem sréčen bíl.

Srebrá, zlatá sem tam iskál
In po nasládah žéjen gnál;
Hrepênel sem po slávi mlád,
Utrgal, vkúsil mnôgi sád.

Poljé sem kôpal in orál,
Zasajal tukaj, tam sejál;
Zverí je méní pásel gòzd,
Dajál vinôgrad sládky grózd.

Ográdil vrt sem, délal dvôr:
Odšlá je noč in prišel zór,
Kadil se je na tléh pepél,
Kjer prej mi stál je grad vesél.

Bridkóst me v prsih pékla je,
Po lici sólza tékla je;
Ni človek a ni Bóg z nebés
Sušít prišel mi níj očés.

Z menój igrála se je strást,
Dajala gréhu me v oblást,
Pehála me je od Bogá,
A napolnila nij srcá.

Sedaj me strást minila je,
In skrb se izgubila je;
Tolažba moja Bóg je sám,
Ter úpanje le vánj imám.

On dvôr je môj, on dóm je môj,
Zatô mu, duša! slavo pój;
Umrl je v tebi ves prepír,
Nasélik sládki v té se mír!

Zarumení se v zór nebó
In prvo ptíče je glasnó,
Ko iz očíj mi zbégne sén,
Da vstanem, môlim, idem vén.

Koráke vidi môjih nóg
In déla vsa nebéski Bóg;
On hrani, kakor ptíco me,
Odéva, kot cvetlico me.

Zatô rad môlim in klečím,
Ker iz njegovih rôk žívim,
Ker mi obéta rajski vrt,
Ko pride pó-me béla smrt.